

KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Vazgeçtim

*İnsan sebepsiz yere
terk eder mi sevdiğini?*

DESTEK YAYINLARI: 547
EDEBİYAT: 202

VAZGEÇTİM / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2015 (250.000 Adet)
251.-256. Baskı: Mayıs 2019
257.-258. Baskı: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-55-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

menajer@kahramantazeoglu.com.tr

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Vazgeçtim

Kahraman Tazeoğlu'ndan

*Anlatamadığım duyguları neden anlatamadığımı ne kadar
iyi anlatırsam o kadar doğru anlaşılırım.*

Bu yüzden yazıyorum.

*Benim satırlarımın değil, kendi öykünüzün altını
çiziyorsunuz. Hangi cümlelerin altını çizdiğinizi değil,
niye çizdiğinizi düşünün.*

GİRİŞ

İnsan bazı anları neden özler biliyor musunuz? Çünkü kendisinin hep o ana ait olduğunu düşünür. Oysa kendisi için mutlu bir an olan o an, bir başkasının trajedisi olabilir. Dünyaya insan olarak gelmek, kötü ya da iyi olmak için bize sunulan bir fırsattır. Bu fırsatı ne yönde kullanacağımızı ise karakterimiz belirler. Karakterse zamanla olgunluk kazanır. Ama aynı zamanda kayıptır zaman dediğin; bitmeden birikmez.

Uçsuz bucaksız bir manzara görmek istiyorsanız en dik yokuşu çıkmak zorundasınızdır. Bedeldir bu. Ödemekle yüzleşemeyeceğiniz bedeller, düşlerinizin kırılmasından başka sonuç getirmeyecektir. Ama aynı zamanda bir düşü düşü bırakan gerçek ise onun gerçekleşmemesidir.

Gülün nasıl koktuğu değil, sizin nasıl kokladığınızdır farkı yaratan. Bu yüzden herkes başka sever. Ve herkes başka türlü teslim olur aşka... Aşk, seni vurabilecek bir silahı, seni vurmayacağına inandığın birine tereddütsüz vermektir. Sessizce gitmeyi seçer kimi... Yârinin gözleri uğruna, yârinin gözlerinden vazgeçer. Bazı hikâyeler sözlerle değil, gözlerle yazılır. Aşk, vazgeçmek olur...

İçini yeterince dolduramadığımız hayat, kısa bir hayattır. Nasıl ki denize inmemiş bir gemi daha gemi değilse... Yani aşkı yazan bilemez yaşayan kadar. Vuracak sahil bulamayan her dalga nasıl kıvrılırsa kendi içine, öyle bir ölümün ortasında hayat aramak olur gerisi.

Ve o... Onun kaderi aşkı uğruna aşkından vazgeçmekti!

Aslına bakarsanız aşk diye bir şey de yoktur; ta ki onu bulana kadar...

Birinci Bölüm

Onu ilk gördüğünde bebekti daha. Alt kat komşularıydı. Saadettin ve Gülseren'in kızıydı Feza. Sessiz bir bebektir. Ağladığı pek duyulmazdı. Apartmanda mutlu bir telaş yaşıyordu o günlerde. On yaşındaki Mehmet'se o telaşı şaşkın gözlerle izliyordu. O bebeğin, ilerideki yaşamında nasıl bir rol oynayacağını kestirebilmesi mümkün değildi o zamanlar.

Mehmet'in babası Arif Bey, varlıklı bir adamdı. Almanya'da bir şirketi vardı. Eşi Meryem Hanım ile genç yaşta evlenmiş, Almanya'ya gitmiş, orada işçilik yapmış, sonra küçük bir işletme kurmuş, hem çalışkan hem kısmetli biri olduğu için kısa zamanda büyük bir şirket sahibi olmuştu. Arif Bey kısmetini çalışkanlığına, dürüstlüğüne ve hayırseverliğine bağlardı. Bu üçüne çok önem verirdi. Alçakgönüllü biriydi, kendisini hiç övmez, zenginliğini

göstermezdi. Kazandığı paranın belli bir bölümünü mutlaka hayır işlerine ayırır, fakirlere yardım ederdi. Kazancı küçük de olsa muhtaçlar için mutlaka bir pay ayırırdı. İşlerinin hep iyi gitmesini muhtaçların hayır duasına yorardı. Oğlu Mehmet'i de kendisi gibi yetiştirmek istemişti. Ona çalışkanlığını, dürüstlüğünü ve hayırseverliğini aşılamıştı.

Arif Bey, işleri umduğundan çok daha iyi gitse de yurdunu özlemiş ve dönmüştü. Oğlu Mehmet anavatanında büyüsun istemişti. Almanya'daki şirketini yönetmeye devam etmiş, İstanbul'da bir şube açmıştı. İş gereği, hayatının büyük bölümünü yurtdışında geçiriyordu. Almanya'da uzun kalıyor, başka ülkelere seyahat ediyordu.

Feza'nın babası Saadettin, Arif Beyin İstanbul'a döndüğünde açtığı şubede çalışıyordu. Arif Bey onu çok sever ve güvenirdi. Hayatının çoğunu yurtdışında geçirdiği için, İstanbul'da güvenilir birine ihtiyacı vardı. Arif Bey, yardım ettiği insanlara daha çok güvenirdi. Saadettin'e sahip çıkmış, hep yakınında olsun istemiş, apartmanın alt katındaki boş daireyi ona vermişti. O gün bugündür Saadettin hiç kira vermeden otururdu. Saadettin, bir gece sokakta yürürken Arif Beyi gasp etmek için bıçakla saldırıan üç kişinin arasına dalıp onu kurtarmıştı. Gözü kara biriydi. İşte böyle tanışmışlardı Arif Beyle.

Arif Bey, hayatını Saadettin'e borçlu sayardı. Ona iş vermişti yanında. Kısa bir süre sonra onun yalnızca gözü kara bir adam değil, daima dürüst ve güvenilir bir insan olduğunu görünce alt katındaki daireye yerleştirmişti. İkisi hem arkadaş hem komşuydu ama aralarında daima

bir mesafe vardı. Arif Bey hem yaşça büyüktü, hem patronuydu hem de olgun biriydi. Saadettin ona büyük bir saygı, ayrıca yardımlarından ötürü minnet duyardı. Tabii saygısını, Arif Beyin eşi Meryem Hanım ve oğlu Mehmet'e de gösterirdi. Ona bazen "yavrum", bazen "küçük bey" derdi. İkisini söylerken de çok samimiydi. Çünkü Arif Bey yurtdışındayken Saadettin vardı. Bazen Mehmet'e babalık yapar, korur gözetir, bazen hizmet ederdi. Kendi oğlu gibi sever, gözü gibi bakardı. Babasının yokluğunu hiç hissettirmezdi.

Nasıl ki Saadettin, küçük bey dediği Mehmet'i kendi oğlu gibi sevdiyse, Arif Bey de Saadettin'in kızı Feza dünyaya gelince onu kendi çocuğundan ayırmamış, eğitimini ve giderlerini üstlenmişti. Eşi Meryem Hanımla birlikte bir de kız çocuk istemelerine rağmen, onlara nasip olmadı. Feza bu boşluğu doldurmuştu. Zaten Gülseren hamileyken inşallah kız gelir, diyorlardı. Feza doğunca onlar kadar mutlu olmuşlardı. Bir oğulları, bir de kendi kızları gibi gördükleri Feza vardı hayatlarında. Feza tam istedikleri gibi çok cana yakın bir kızdı. Kadıköy'ün Fenerbahçe semtinde, Gülizar Sokakta oturuyorlardı. Kimseyi rahatsız etmeden, sakin ve huzurlu bir hayat sürüyorlardı. Göz açıp kapayınca kadar geçti yıllar.

Feza büyüdü, on iki yaşına geldi. Takvimler 2003 yılını gösteriyordu. Mehmet yirmi iki yaşında bir delikanlıydı artık. Arif Bey yaşlanıyordu. Babasının sağlık sorunları sebebiyle aksayan işlerin başına geçmesi ve Almanya'ya gitmesi gerekiyordu Mehmet'in. Artık orada kalacak,

bütün seyahatlere kendi gidecek, nadiren Türkiye'ye gelebilecekti. Mehmet için biraz mecburiyet, biraz da macera vardı işin içinde. Yirmi iki yaşındaydı. Özgürlük ve bağımsızlık, hayata atılmak, gezip görmek için yanıp tutuştuğu ateşli gençlik çağındaydı yani. Büyük umutları vardı. Hem babasının işlerini büyötmek hem de bambaşka bir hayat kurmak istiyordu.

Kapıda şoför onu bekliyordu. Annesi ve babasıyla vedalaştı. Apartman merdivenlerinden aşağı inerken alt katlarında oturan Saadettin Amcasının evinden gelen alkış seslerini duydu. O gün Feza'nın doğum günü kutlanıyordu. Kapının önündeki ayakkabılara bakılırsa içeride 7-8 çocuk daha vardı. Ona çok sevimli görünmüştü bu manzara. Hem küçücük ayakkabılar hem de kapı önünde darmadağın durmaları... Orada ayakkabılar için bir dolap vardı halbuki. Çocukken kendisi de koymazdı ayakkabılarını dolaba. Paspasın üstünde bırakırdı. Almanya'da bu manzarayı görebilecek miydi acaba?

Saadettin Amca ve Gülseren Teyzesiyle vedalaşacaktı. Feza'nın doğum gününü de kutlardı. Sözü geçmişti doğum gününün ama aklından uçup gitmişti tabii. Bir hediye almamıştı, giderayak mahcuptu Feza'ya. Gülseren Hanım açtı kapıyı. Hemen arkasında utangaç, sevimli ve meraklı gözlerle kendisine bakan Feza vardı. Gülseren içeri davet etti. Girmede Mehmet. Uçağa yetişmesi gerekiyordu. Meryem Hanımın telaşından vaktinde çıkamamıştı. Kapıda vedalaştılar. Saadettin evden çıkmış, kahvehaneye gitmişti. Çocukların gürültüsünden kaçmıştı.

Mehmet, Feza'nın doğum gününü kutladı, sarıldı, öptü. Ama böyle kuru kuruya olmazdı. Ona Almanya'dan nasıl bir hediye istediğini sordu. "iPod istiyorum Mali" dedi utana sıkıla. Mehmet'in tam adı Mehmet Ali'ydi. Fakat annesi ona çocukluğundan beri "Mali" diye seslenirdi. Mahallenin esnafı ve akrabalar onu "Mali" diye çağırırdı. Mehmet'in bu şekilde çağırılması Feza'nın çok hoşuna giderdi. Bu yüzden o da "Mali" diye seslendi hep. Feza'ya defalarca, "Bana Mali demeyeceksin, Mehmet Ağabey diyeceksin! Ben senden kaç yaş büyüğüm. Yakışıyor mu hiç senin gibi akıllı bir kıza!" demişse de Feza buna hiç aldırmış etmemiş, hatta ayağını yere vurup, yumruklarını sıkarak, "Bana ne işte, bana ne! Mehmet Ağabey demeyeceğim sana. Sen benim ağabeyim değilsin, sen Mali'sin!" diye direktmiş, küsmüştü. Mehmet'se bir süre daha ısrar etmiş ama sonunda Feza'yı bu inadından vazgeçirtemeyeceğini anlayıp üstelemekten vazgeçmişti. Bu yüzden iPod isterken yine "Mali" diye hitap etmişti Mehmet'e. Zengin bir mahallede oturunca, çocuklar bile en yeni teknolojiden çabucak haberdar oluyordu. Gülümsedi ve istediği hediyeği gönderme sözü vererek gitti Mehmet.

Almanya'ya iner inmez aldı hediyesini ve Türkiye'ye gönderdi. Aslında kendi vermek isterdi ama yakın zamanda geri dönüp dönemeyeceğini kestiremiyordu şimdilik. Madem Feza'ya söz vermişti, hiç bekletmeden göndermeliydi. Zaten Mehmet ona küçük hediyeler almayı çok severdi. Apartmana girer girmez önü kesilirdi küçük Feza tarafından. Cebinde onun için mutlaka bir çikolata bulundururdu. Ara sıra onu sinemaya götürürdü. Feza'nın

dilediği kadar şımarabileceği günlerden biri olurdu o günler... Her istediği alınır, her dediği yapılırdı.

Zaman zaman sohbet ederlerdi. Feza, yaşımdan hiç beklenmeyecek sorular sorardı. Mehmet hiç bıkmadan, usanmadan her sorusunu yanıtlardı. Ne Feza çocuk gibiydi ne de Mehmet, ağabey gibi. İki arkadaş gibi birbirleriyle sırlarını bile paylaşırlardı. Feza'nın her derdini Mali'siyle paylaşması tam da o yaşlarda başlamış ve sonraya yayılan yıllarda da devam etmişti. Onlar birbirlerinin sırdaşı olmuşlardı...

Mehmet tam 3 yıl sonra dönebildi ülkesine. Feza on beş yaşındaydı. Son görüşmelerinden bu yana üç doğum günü daha olmuştu o evde. Feza, Mehmet'i karşısında görünce, teşekkürle sarılmıştı ona. Üç yıl önce gelen hediyesini unutmamıştı. Mehmet ona ara sıra hediye göndermişti ama ilkini hiç unutmamıştı. Feza kendisi için özel olan bir şeyi, bir davranışı, bir anı hiç unutmazdı. Tabii kendisi için özel bir insanı da.

Mehmet, uzun aradan sonra gördüğü için şaşırmıştı Feza'nın bu kadar çabuk büyümesine. Feza ergenlik dönemine girmiş, boyu uzamış ve incelmışti. Yüzünü kaplayan sivilcelere rağmen hâlâ çok güzel görünüyordu. Gülüşü hiç değişmemişti. Her zamanki gibi sıcacıktı.

Mahalledeki bütün akranlarından farklı bir kızdı Feza.

Onlardan daha akıllı, daha yetenekli ve daha gösterişliydi. Onu gören herkes, “Büyüyünce çok güzel ve zeki bir kız olacak” diyordu. Bakışlarından etrafa yansıyan zekâ pırıltıları, böyle bir intiba bırakıyordu görenlerde.

Mehmet’in babası Arif Bey, ağır kalp hastasıydı. 50’li yaşlarda olmasına rağmen iki ameliyat geçirmiş, beş damarı değişmişti. Meryem Hanım, çok üzgündü. Bakıcılarla birlikte kocasının sağlığıyla yakından ilgileniyor, iyi olması için dualar ediyordu. Kocasını, hayat arkadaşı onun için çok önemliydi. Bugünkü zenginliklerini ve rahat yaşantılarını ona borçluydular. Gerçi şimdi işlerle oğlu ilgileniyordu ama yine de tek istediği sağlıklı Meryem’in.

“Keşke sağlığı yerinde olsaydı da yine Almanya’da olsaydı. Ara sıra görseydim. Önemli değildi” dedi Mehmet’e.

Mehmet annesinin elini tuttu ve nüktedan bir gülümsemeyle, “Babam ölmüş gibi konuşma anne. Vallahi seni de beni de gömer bu koca Arif” dedi ve sarıldı kadına.

Annesi zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. “Rabbim nefes versin ona.”

Salonda derin bir sessizlik yaşanıyordu. Mehmet, annesinin yanağını öptü ve balkona çıktı. Biraz hava almak, ferahlamak istemişti. Aşağıda cıvıldaşan çocuklara baktı. Feza, sokakta arkadaşlarıyla şen şakrak eğleniyordu. Bir süre onları izledi. “Keşke tekrar çocuk olabilseydim.

Babam da o yaşlarımdaki babam olsaydı yine. Daha sıkı sarılır, hiç yanından ayrılmazdım” diye geçirdi içinden. Annesine belli etmemeye çalışsa da babasının kaderini tahmin edebiliyordu.

Dalgın gözlerle çocukları izlerken, Feza’nın kendisine bir şey gösterdiğini fark etti. Ne olduğunu merak etti elinde salladığı şeyin.

“Maliii, baaak” diyordu Feza.

Mehmet, Feza’nın elindekinin ne olduğunu anlayamadı bir süre. Biraz daha dikkatli baktı. “O nedir Feza?” diye seslendi.

Feza, eliyle, “Bir Dakika” işareti yaparak apartmana girdi. Koşar adımlarla Mehmetlerin katına çıktı. Bu sırada Mehmet çoktan kapıyı açmıştı bile.

Feza, elindekini uzatarak, “Bu senin bana gönderdiğin iPod Mali” dedi. Yüzünde hüzün vardı. Bu hüzün sesine de yansıyor. Mehmet, cihazı eline alırken, Feza arkadaşlarına kızarcasına anlatıyordu: “Benim en sevdiğim hediyemdi o. Çok iyi korumuştum. Ama dün Didem elinden düşürdü ve kırdı. Çok üzgünüm Mali.”

Mehmet, gülümseyerek ona sarıldı. “Üzülme küçüğüm. Birkaç gün sonra ben Almanya’ya geri dönüyorum. Sana yenisini gönderirim. Hem şimdi bunların daha iyileri çıktı” dedi.

Feza gülümseyen gözlerle yüzüne baktı Mehmet’in. “Gerçekten mi?” diye sordu bir çocuk şaşkınlığıyla.

“Gerçekten” dedi Mehmet.

Feza çok mutlu olmuştu. Bir sevinç çığlığıyla apartmanı inletti âdeta. Tekrar sarıldı. Ama sonra yeniden düştü yüzü.

Mehmet, “Ne oldu Feza? Daha az önce mutluydun” diye sordu.

“Evet” dedi Feza. “Mutluydum. Göndereceğin hediyeye seviniyordum ama birden gideceğin aklıma geldi. Üzüldüm.”

Mehmet, yanaklarını okşadı Feza’nın. Yüzündeki sıcak gülümsemeyi kaybetmeden, “Sana söz veriyorum küçük kız” dedi. “Bir gün bir sebep beni buraya bağlayacak ve bir daha gitmeyeceğim o ülkeye. Sanırım o sebep de sen olacaksın çirkin şey!”

Takvimler 2013 yılının Mayıs ayını gösteriyordu. Bu süre içinde birkaç kez daha gelip gitmişti Mehmet. Ama son üç buçuk yıl işlerin biraz daha büyümesinden ötürü hiç uğrayamamıştı. Annesi ve babasıyla daha çok görüntülü konuşuyor, hemen hemen her gün telefonlaşıyorlardı.

Ama bir gün... Annesinden gelen bir telefon sonrası acil olarak ilk uçağa atlayıp Atatürk Havalimanı’na inivermişti. Çok üzgündü. Annesi telefonda babasının durumunun çok kötü olduğunu ve hemen gelmesi gerektiğini söylemişti. Kadıncağızın sesinden, babasının ölüm döşeğinde olduğunu sezmişti Mehmet. Zaten son görevini

yerine getirmek için çağrıldığını da tahmin edebiliyordu içten içe. Yine de tersinin olmasını umuyordu.

Hastaneye gittiğinde babası hâlâ yoğun bakımdaydı. Doktorlar umutlu konuşmuyorlardı. O gün annesiyle birlikte hastanede kaldılar. O gün ve takip eden üç gün de... Üç gün sonra ise son nefesini verdi Arif Bey. Öürken, oğlu ve karısı yanındaydı. Bir an bile elini bırakmadılar.

Çok seveni vardı Arif Beyin. Cenazesi oldukça kalabalıktı. Yorgunluktan ve üzüntüden ayakta duramayan Meryem Hanım, tekerlekli sandalye üzerinde kıldı kocasının cenaze namazını. Mehmet, defin işlemlerinden sonra saatlerce kaldı babasının mezarı başında. Toprağını okşadı, dualar etti ve onunla konuştu. Akşamüstü zorla alabildiler onu mezarlıktan. Eve geldiğinde bitkin ve yetimdi. Eve taziye için gelen akrabalara selam bile vermeden odasına kapandı. Sabaha kadar ağladı.

Arif Beyin ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti. Meryem Hanım, yeni yeni kendine geliyordu. Her gün taziye için ziyaretçiler geliyor, onları Mehmet ağırlıyordu. Meryem Hanım dermansızdı hâlâ. Komşuları Saadettin ve Gülseren hep yanlarındaydı, onlar da çok üzgündü. Feza Ankara'daydı, orada üniversite okuyordu. Sınavları olduğu için ona özellikle haber verilmemişti. Çok üzüür, kolay kolay kendisini toparlayamazdı.